

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 855

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 27 august 2024

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 63 din 1 februarie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 345 din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative.....	2–4
Decizia nr. 92 din 5 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	5–6
Decizia nr. 114 din 7 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală	7–9
Decizia nr. 139 din 19 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne	9–11
Decizia nr. 157 din 21 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 14 alin. (1) și (5), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.....	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 63**

din 1 februarie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 345 din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 345, ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Robu și Gheorghe Coriolan Ciuhandu în Dosarul nr. 5.736/30/2019/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.610D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia nr. 764 din 28 noiembrie 2019, Decizia nr. 323 din 17 mai 2016 și Decizia nr. 167 din 26 mai 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.736/30/2019/a1, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 345, ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nicolae Robu și Gheorghe Coriolan Ciuhandu într-o cauză privind soluționarea contestațiilor formulate împotriva încheierii penale prin care Tribunalul Timiș a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a sesizării instanței cu rechizitoriul și a dispus începerea judecării cauzei.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, se impune comunicarea către toate persoanele (care pot fi afectate de o posibilă măsură de desființare a contractelor) a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și, totodată, reglementarea posibilității tuturor acestor persoane de a discuta în mod efectiv observațiile depuse la instanță. În lipsa citării cumpărătorilor imobilelor, precum și a proprietarilor actuali ai acestora, le este lezat dreptul la apărare, care este de natură constituțională, fiind consacrat în art. 24 din Legea fundamentală. Textele de lege criticate limitează dreptul acestor subiecți procesuali de a fi citați și de a depune concluzii, atât în etapa de cameră preliminară, cât și în etapa de judecată. Fac trimitere la Decizia nr. 641 din

11 noiembrie 2014, paragrafele 35—37, apreciind că neintroducerea în cauză a persoanelor anterior menționate ca „alt subiect procesual” sau audierea acestora doar ca martori determină imposibilitatea invocării nulităților absolute prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală, intervenite în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, în condițiile în care acestea se invocă până la încheierea procedurii camerei preliminare, indiferent dacă au intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare. Excluderea acestei categorii de persoane din categoria celor care sunt citate în etapa camerei preliminare sau în cadrul judecării cauzează lezarea drepturilor acestora, nefiindu-le respectat dreptul la apărare, în pofida faptului că au un interes direct în cauză.

6. Prevederile art. 366 din Codul de procedură penală au o aplicabilitate limitată, fiind incidente doar în cazul persoanelor ale căror bunuri sunt supuse confiscării. Această reglementare determină o discriminare și un dezechilibru între aceste persoane și cele care pot suferi alte pierderi în urma procesului penal și care nu au posibilitatea de a formula excepții sau cereri. Autorii excepției fac trimitere la elemente ale situației de fapt. Invocă Decizia nr. 257 din 26 aprilie 2017, apreciind că aceasta este aplicabilă și în situația altor subiecți procesuali (cumpărătorii și actualii proprietari ai unor imobile) care vor fi direct influențați de soluția pe care instanța urmează să o pronunțe.

7. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 345 și ale art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Arată că persoanele ale căror drepturi legitime pot fi afectate de măsura desființării unor înscrisuri sau de cea a repunerii în situația anterioară săvârșirii unei infracțiuni, măsuri solicitate de procuror prin rechizitoriu, nu au calitatea de părți în procesul penal în sensul art. 32 din Codul de procedură penală, deoarece nu sunt direct vizați de raportul de drept penal substanțial dedus judecării și nici nu suferă o pagubă în urma săvârșirii infracțiunii. Invocă Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 45—49. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 366 din Codul de procedură penală, se arată că alin. (3) al acestui articol încalcă prevederile constituționale ale art. 16 și 21, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime. Susține că nu există nicio diferență din punctul de vedere al interesului procesual și al efectelor hotărârii judecătorești între „persoanele ale căror bunuri sunt supuse confiscării” și persoanele ale căror drepturi legitime pot fi afectate de măsura desființării unor înscrisuri sau a repunerii în situația anterioară săvârșirii unei infracțiuni, măsuri solicitate de procuror prin rechizitoriu. De altfel, se observă că aceste persoane pot fi încadrate în categoria persoanelor care pot face apel — art. 409 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală —,

însă nu pot formula cereri, excepții, apărări, cu alte cuvinte nu beneficiază de exercitarea dreptului la apărare în fața primei instanțe, cu consecința absenței unui proces echitabil în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în ceea ce privește dreptul subiectiv care poate fi afectat.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 344 alin. (2), ale art. 345, ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 din Codul de procedură penală. Referitor la dispozițiile art. 345 din Codul de procedură penală, Curtea observă că alin. (1) al acestui articol a fost modificat prin art. I pct. 37 din Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023. Prin art. I pct. 38 din același act normativ, la art. 345 din Codul de procedură penală, după alin. (1) au fost introduse două noi alineate, alin. (1¹) și (1²). Cu toate acestea, observând data actului de sesizare, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea apreciază că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 345 din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023. În ceea ce privește dispozițiile art. 366 din Codul de procedură penală, Curtea observă că din analiza motivelor de neconstituționalitate reliefate de autorii excepției rezultă că aceștia critică, în realitate, dispozițiile alin. (3) al articolului anterior menționat. Așa fiind, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 344 alin. (2), ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 345 din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023, cu următorul cuprins:

— Art. 344 alin. (2): „*Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură. Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.*”;

— Art. 345: „(1) *Termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate, ascultând*

concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.

(2) *Judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, prin încheiere, care se comunică de îndată procurorului, părților și persoanei vătămate.*

(3) *În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.*”;

— Art. 347 alin. (3): „*Contestația se soluționează în camera de consiliu, cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului. Dispozițiile art. 345 și 346 se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 366 alin. (3): „*Persoanele ale căror bunuri sunt supuse confiscării pot fi reprezentate de avocat și pot formula cereri, ridica excepții și pune concluzii cu privire la măsura confiscării.*”

12. Autorii excepției susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției. De asemenea, se invocă prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale deoarece nu permit citarea, în cadrul procedurii de cameră preliminară și în etapa judecării cauzei, a persoanelor care au calitatea de cumpărători în cadrul contractelor de vânzare-cumpărare ce se solicită să fie desființate. În acest context, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în etapa soluționării contestațiilor formulate împotriva încheierii penale pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Timiș, prin care acesta a respins ca neîntemeiate excepțiile invocate de inculpați, a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 889/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Structura Centrală — Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție. Potrivit rechizitoriului anterior menționat, autorii excepției au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată, având calitatea de inculpați.

14. Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”.

15. Așa fiind, examinând incidența, din această perspectivă, a existenței legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că aceasta presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate

pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, sau Decizia nr. 712 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, paragraful 19).

16. De asemenea, Curtea a subliniat că o eventuală constatare a neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezată în drepturile sale prin norma criticată (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 30). Tot astfel, Curtea a mai reținut, într-o altă cauză, că autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal, în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, paragraful 20, cu referire la Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014).

17. Curtea constată că aceste considerente sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, unde eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate nu ar produce nicio consecință în ceea ce privește situația autorilor excepției de neconstituționalitate. În aceste condiții, examinarea constituționalității normelor criticate ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

18. În egală măsură, Curtea observă că, potrivit art. 25 alin. (3) din Codul de procedură penală, „*instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii*”, iar, potrivit art. 353 alin. (1) din același act normativ, „*instanța poate dispune citarea altor subiecți procesuali atunci când prezența acestora este necesară pentru soluționarea cauzei*”.

19. Or, Curtea constată că, în speță, se pune, în realitate, problema modalității de interpretare și aplicare a dispozițiilor de lege criticate de către organele judiciare. Un argument în acest sens este reprezentat de susținerea autorilor excepției potrivit căreia „*în alte dosare tot instrumentate de Direcția Națională Anticorupție și care vizau tot situația desființării unor contracte*

de vânzare-cumpărare, atât Curtea de Apel Timișoara, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție au dispus citarea cumpărătorilor în calitate de subiect procesual”.

20. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii în situația de fapt concretă din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice, în acest scop, metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea Constituțională, în mod constant, în jurisprudența sa, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind o fază indispensabilă procesului de aplicare a legii. Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *C.R. împotriva Regatului Unit*, paragraful 34) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010).

21. În consecință, Curtea apreciază că problema de drept invocată de autorii excepției de neconstituționalitate și dedusă spre soluționare Curții Constituționale este, în realitate, una de interpretare și de aplicare a normelor de lege în cazul concret dedus judecării instanței care a sesizat Curtea Constituțională. În cazul în care practica judiciară vedește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. Totodată, pe lângă mecanismul recursului în interesul legii, Codul de procedură penală reglementează, la art. 475—477¹, mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care este incident în cazul existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective.

22. În aceste condiții, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 345 din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023, este inadmisibilă.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2), ale art. 347 alin. (3) și ale art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 345 din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, excepție ridicată de Nicolae Robu și Gheorghe Coriolan Ciuhandu în Dosarul nr. 5.736/30/2019/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 1 februarie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92

din 5 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății. Excepția a fost ridicată de Antonie Popescu în Dosarul nr. 31.855/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.420D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Finanțelor Publice Sector 2. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că instituirea unei condiționări a asigurării de sănătate de plata unei contribuții nu reprezintă o încălcare a normelor neconstituționale, iar datele personale stocate sunt date minime solicitate în vederea identificării persoanei care urmează să beneficieze de aceste drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 31.855/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**. Excepția a fost ridicată de Antonie Popescu într-o cauză având ca obiect cererea de suspendare a executării și de anulare a deciziei de impunere a contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 sunt contrare art. 1, 20, 21 și 33 din

Constituție. În acest sens, arată că este dreptul său să cunoască care sunt datele și informațiile referitoare la activitatea sa și în baza căror indicii temeinice ori cărui mandat legal sau căror împuterniciri speciale au acționat agenții guvernamentali, membri ai personalului Agenției Naționale de Administrare Fiscală și Casei Naționale de Asigurări de Sănătate/Casei de Asigurări de Sănătate a Municipiului București la transferul de date de la/către Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București și la stocarea datelor sale personale fără a avea o autorizare contractuală potrivit art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006. Susține că într-un stat de drept nu ar trebui să fie admis ca obligația de plată a contribuției de asigurări sociale să devină exigibilă până când persoana nu și-a reglementat relația și beneficiul drepturilor la servicii medicale specifice asiguratului printr-un contract cu o casă de asigurări de sănătate.

6. În susținerea criticilor sale, autorul excepției invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene prin Hotărârea din 1 octombrie 2015, pronunțată în Cauza C-201/14 *Smaranda Bara și alții împotriva Președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și Agenției Naționale de Administrare Fiscală*, hotărâre care consfințește importanța deosebită a asigurării dreptului la informare al persoanei, în contextul prelucrării datelor care o privesc, obligație pe care și Agenția Națională de Administrare Fiscală și entitățile judiciare și cele executive, cum este casa de asigurări de sănătate, trebuie să o respecte.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizării, dispozițiile art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății. Curtea constată că autorul excepției are în vedere dispozițiile aplicabile în cauză, respectiv cele ale Legii nr. 95/2006 în forma anterioară modificărilor aduse prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 191/2013 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 2 iulie 2013, respectiv în redactarea anterioară republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015. Textul de lege criticat de autorul excepției are următoarea redactare: „(1) *Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.*”

12. Autorul excepției susține că acest text de lege este contrar prevederilor constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind

drepturile omului, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 31 privind dreptul la informație.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate stabilesc categoriile de persoane care sunt asigurate în sistemul de asigurări sociale de sănătate — respectiv toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România —, precum și condițiile necesare pentru a dobândi această calitate — și anume încheierea unui contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, și plata contribuției la fondul de asigurări sociale de sănătate.

14. Așa cum reiese din susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, acesta este nemulțumit că, deși nu a încheiat un contract de asigurare, a fost emisă o decizie de impunere a contribuției de asigurări sociale de sănătate și consideră că informațiile care îl privesc au fost transferate între instituții fără a fi fost înștiințat în această privință.

15. Or, Curtea observă că dispozițiile de lege deduse controlului de constituționalitate nu reglementează cu privire la transmiterea unor date referitoare la asigurați între diferitele instituții ale statului, criticile formulate de autorul excepției neavând legătură cu conținutul normativ al art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006. Curtea apreciază că, în realitate, aspectele invocate reprezintă chestiuni de fapt, care privesc eventual modul de aplicare a legii și care revin competenței exclusive a instanței de judecată, excedând competenței Curții Constituționale.

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Antonie Popescu în Dosarul nr. 31.855/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114

din 7 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3)
din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florentina Mihai în Dosarul nr. 3.532/828/2018/a1 al Tribunalului Argeș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.840D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 767 din 28 noiembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.532/828/2018/a1, **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Florentina Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară a respins cererile și excepțiile inculpatei și a dispus începerea judecății.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, în măsura în care sancțiunea excluderii probelor obținute în mod nelegal operează exclusiv prin intermediul sancțiunii nulității, iar nu independent de aceasta. Consideră că excluderea uneia sau mai multor probe administrate nu este legată de nulitatea actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii. Invocă, în acest sens, normele care reglementează procedura camerei preliminare, și anume prevederile art. 345 și 346 din Codul de procedură penală, care enumeră excluderea probelor distinct de sancțiunea prevăzută de dispozițiile art. 280—282 din Codul de procedură penală. Susține că există foarte multe situații în care o probă poate fi obținută în mod nelegal, fără ca actul prin care a fost dispusă, autorizată sau administrată proba respectivă să fie declarat nul. Astfel, pentru ca o probă să fie obținută în

mod nelegal nu este necesar și obligatoriu ca actul prin care s-a dispus sau autorizat administrarea acelei probe ori prin care aceasta a fost administrată să fie nul. Practica a demonstrat că atunci când o probă este obținută în mod nelegal, nici măcar nu există un act procesual care să emane de la organele judiciare. Există acte care nu pot fi considerate acte procedurale, întrucât nu reprezintă transpunerea în practică a unor acte procesuale anterioare. Or, fiecare act procedural este corespondentul unui act procesual, deoarece prin actele procedurale se aduc la îndeplinire actele procesuale. Câtă vreme actul procesual nu a existat, este evident că nu există nici actul procedural.

6. **Tribunalul Argeș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, paragrafele 20—22, Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, paragraful 31, și Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, paragraful 17.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă, întrucât autoarea excepției solicită, în realitate, înlocuirea în cuprinsul textului de lege criticat a termenului „nulitate” cu termenul „nelegalitate”. În subsidiar, apreciază că excepția este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la sancțiunea excluderii probelor, și anume Decizia nr. 44 din 17 februarie 2015, Decizia nr. 130 din 10 martie 2015, Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, Decizia nr. 102 din 25 februarie 2016 și Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017. Consideră că rațiunile care au fundamentat soluția din deciziile mai sus menționate sunt valabile, *mutatis mutandis*, și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, astfel încât și această excepție este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că legea procesual penală delimitează conceptual cele trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Cu toate că, deseori, în limbajul juridic curent noțiunea „probă”, în sens larg, include atât proba propriu-zisă, cât și mijlocul de probă, sub aspect tehnic procesual, cele două noțiuni au conținuturi și sensuri distincte. Astfel, probele sunt elemente de fapt, în timp ce mijloacele de probă sunt modalități legale folosite pentru dovedirea elementelor de fapt. De asemenea, trebuie subliniată diferența dintre mijloacele de probă și procedeele probatorii, noțiuni aflate într-o relație etiologică. Spre exemplu, declarațiile suspectului sau ale inculpatului, declarațiile persoanei vătămate, ale părții civile sau ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor și declarațiile experților sunt mijloace de probă obținute prin audierea acestor persoane sau prin procedee probatorii auxiliare, cum sunt confruntarea sau videoconferința; înscrisurile și mijloacele materiale de probă, ca mijloace de probă, pot fi obținute prin procedee probatorii ca percheziția,

ridicarea de obiecte și înscrisuri, cercetarea locului faptei, reconstituirea sau reținerea, predarea și percheziționarea trimerilor poștale; rapoartele de expertiză, ca mijloace de probă, sunt obținute prin expertize, ca procedee probatorii; iar procesele-verbale, ca mijloace de probă, sunt obținute prin procedee probatorii precum identificarea persoanelor și a obiectelor, metode speciale de supraveghere sau cercetare, amprentarea suspectului, a inculpatului sau a altor persoane sau utilizarea investigatorilor sub acoperire, a celor cu identitate reală sau a colaboratorilor; iar fotografia, ca mijloc de probă, se obține prin procedeul probatoriu al fotografierii. Astfel, o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt acestea reglementate la art. 280—282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților, conform dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba sau actelor prin care s-a administrat aceasta. Doar aceste acte pot fi lovite de nulitate absolută sau relativă, aceasta din urmă presupunând o încălcare a drepturilor unui participant la procesul penal, ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin excluderea probei astfel obținute din procesul penal. Probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280—282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, determină imposibilitatea folosirii probelor în proces.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală. Prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „excluderea probei”, din cuprinsul lor, se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei. Ca urmare a deciziei menționate, dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală au fost modificate prin prevederile art. I pct. 9 din Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023. Curtea se va pronunța însă asupra dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul

de procedură penală în redactarea în care acestea au produs efecte în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, și anume în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 201/2023. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(3) *Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.*”

13. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) teza întâi referitor la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica autoarei excepției, în sensul că dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, în măsura în care sancțiunea excluderii probelor obținute în mod nelegal operează exclusiv prin intermediul sancțiunii nulității, iar nu independent de aceasta.

15. Curtea observă că, prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, precitată, paragraful 17, a reamintit jurisprudența sa cu privire la noțiunile de probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 17 iulie 2015, paragrafele 20—22). Curtea a statuat că, deși, deseori, în limbajul juridic curent noțiunea de probă, în sens larg, include atât proba propriu-zisă, cât și mijlocul de probă, sub aspect tehnic procesual, cele două noțiuni au conținuturi și sensuri distincte. Astfel, probele sunt elemente de fapt, în timp ce mijloacele de probă sunt modalități legale folosite pentru dovedirea elementelor de fapt. A fost subliniată, de asemenea, diferența dintre mijloacele de probă și procedeele probatorii, noțiuni aflate într-o relație etiologică. Spre exemplu, declarațiile suspectului sau ale inculpatului, declarațiile persoanei vătămate, ale părții civile sau ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor și declarațiile experților sunt mijloace de probă obținute prin audierea acestor persoane sau prin procedee probatorii auxiliare, cum sunt confruntarea sau videoconferința; înscrisurile și mijloacele materiale de probă, ca mijloace de probă, pot fi obținute prin procedee probatorii ca percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, cercetarea locului faptei, reconstituirea sau reținerea, predarea și percheziționarea trimerilor poștale; rapoartele de expertiză, ca mijloace de probă, sunt obținute prin expertize, ca procedee probatorii; procesele-verbale, ca mijloace de probă, sunt obținute prin procedee probatorii precum identificarea persoanelor și a obiectelor, metode speciale de supraveghere sau cercetare, amprentarea suspectului, a inculpatului sau a altor persoane sau utilizarea investigatorilor sub acoperire, a celor cu identitate reală sau a colaboratorilor; iar fotografia, ca mijloc de probă, se obține prin procedeul probatoriu al fotografierii. Totodată, s-a reținut, prin aceeași decizie că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută sunt/este nelegale/nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei, și că nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Așadar, Curtea a apreciat că art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă (a se vedea și Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016, paragraful 31).

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florentina Mihai în Dosarul nr. 3.532/828/2018/a1 al Tribunalului Argeș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHEMagistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 19 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Luliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, excepție ridicată de contestatorul Firicel Alexandru în Dosarul nr. 26.896/301/2018 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.404D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției, întrucât aceasta nu este motivată în raport cu fiecare text legal criticat și cu fiecare normă constituțională invocată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 26.896/301/2018, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul Firicel Alexandru într-o cauză având ca obiect contestația la executare formulată de autorul excepției cu privire la executarea (și evacuarea) sa silită de către o structură din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (M.A.I.) — Direcția de asigurare logistică — dintr-un apartament de intervenție, ocupat de reclamant ca locuință de serviciu în temeiul unui contract de locațiune încheiat în anul 2009 cu o direcție aflată în structura M.A.I. (Direcția economică-administrativă, ulterior Direcția Generală de Logistică din aparatul central al M.A.I.).

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia nu formulează critici de neconstituționalitate distincte cu referire la art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la art. 7 alin. (4) teza a doua și la art. 11 alin. (1) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 30/2007, în condițiile în care acesta a solicitat instanței de judecată să sesizeze Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea mai multor texte legale [art. 1806 din Codul civil, cartea a V-a din Codul de procedură civilă, art. 46 alin. (3) teza a doua, art. 7 alin. (4) și (5), art. 11 alin. (1), art. 12 alin. (6) și art. 17 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, art. 3 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, sintagma „din unitățile aparatului central” din cuprinsul art. 15 alin. (1) lit. b) pct. iii), art. 22 alin. (7), art. 58³, art. 59 alin. (4) teza a doua, art. 62⁴ alin. (4) și sintagma „unităților din aparatul central al Ministerului Afacerilor Interne” din cuprinsul art. 76 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului], iar instanța, după analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a sesizat Curtea exclusiv cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, respingând (ca inadmisibilă) cererea cu privire la celelalte texte.

6. Prin criticile de neconstituționalitate formulate, care nu se referă în mod particular la dispozițiile art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, autorul excepției arată, în esență, că în cauză a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la viață privată și de familie, deoarece instanța judecătorească a refuzat să solicite M.A.I. dovedirea calității de reprezentant al părții adverse, mai exact a Direcției de asigurare logistică, cea care a declanșat procedura de evacuare și executare silită, entitate pe care autorul o consideră nelegal înființată. Aserțiunile autorului excepției vizează, în continuarea motivării, aspecte de nelegalitate a acestei structuri din cadrul M.A.I. și a întregii proceduri declanșate împotriva sa pentru evacuarea imobilului în care locuia împreună cu familia, cu explicitarea circumstanțelor de fapt specifice speței. Sunt invocate o serie de decizii ale Curții Constituționale și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare, în esență, la înființarea, organizarea și funcționarea M.A.I. și a structurilor acestuia, reprezentarea juridică în justiție a unei instituții publice, raporturile de serviciu ale angajaților cu M.A.I./structuri ale acestuia, regimul juridic al actelor administrative cu caracter individual, regimul juridic al incompatibilităților și conflictului de interese sau, după caz, exigențele de calitate a legii.

7. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă (cuprinsă în cartea a V-a din cod, criticată integral de autorul excepției) este întemeiată, întrucât, condiționând continuarea judecării contestației la executare de plata de către contestator a sumelor de bani efectuate de executorul judecătoresc, afectează accesul la justiție al contestatorului, această condiție neavând legătură cu ordinea de drept și interesul statului de a organiza procesul civil într-o manieră disciplinată, clară și previzibilă, ci urmărind exclusiv interesul economic al executorului judecătoresc. În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 30/2007, instanța consideră că acestea nu contravin normelor constituționale indicate de autorul excepției.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007, astfel cum a fost modificată [în privința art. 7 alin. (4)] prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2012 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 18 mai 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2012 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2012 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2012. Totodată, Curtea reține că prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 24 decembrie 2008, a fost înființat Ministerul Administrației și Internelor prin reorganizarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, care ulterior a fost reorganizat sub denumirea de Ministerul Afacerilor Interne prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 22 decembrie 2012.

12. Dispozițiile art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, cu titlul marginal *Procedura de judecată*, fac parte din capitolul VI — *Contestația la executare* al titlului I — *Dispoziții generale* din cartea a V-a — *Despre executarea silită* și au următorul conținut normativ: „(2) *Instanța sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate,*

dispozițiile art. 286 fiind aplicabile în mod corespunzător, și îi va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea.”

13. Art. 7 alin. (4) teza a doua și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 prevăd următoarele:

— Art. 7 alin. (4): „Ministrul afacerilor interne reprezintă și angajează Ministerul Afacerilor Interne în raporturile cu celelalte autorități publice, precum și cu alte persoane fizice și juridice din țară sau din străinătate. În acest scop poate da împuternicire de reprezentare ministrului delegat pentru administrație, precum și altor persoane din subordine.”;

— Art. 11 alin. (1): „În fața autorităților juridictionale Ministerul Afacerilor Interne este reprezentat prin personalul de specialitate, pe baza împuternicirilor acordate pentru fiecare cauză în parte, conform competenței stabilite prin ordin al ministrului internelor și reformei administrative.”

14. Normele constituționale menționate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 2, 11, 15, ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20, ale art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 26, ale art. 41 alin. (1), ale art. 47 alin. (1), ale art. 49, 52, 53, ale art. 73 alin. (3) lit. j), ale art. 124, ale art. 126 alin. (6), ale art. 147, ale art. 148 alin. (2) și ale art. 154. De asemenea, sunt indicate și dispozițiile cuprinse în art. 6 alin. (1), art. 8, 10, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, întrucât nu este motivată. Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa că structura inerentă oricărei excepții de neconstituționalitate cuprinde 3 elemente — textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat și motivarea de către autorul excepției a pretensei relații de contrarietate dintre cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Dacă primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă,

prin caracterul său absolut, un anumit grad de relativitate. Lipsa motivării în sine a excepției nu reprezintă, *de plano*, o condiție sine qua non a existenței excepției, câtă vreme aceasta se poate deduce în mod rezonabil din dinamica primelor două elemente. Însă, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele 3 elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia sesizările adresate Curții Constituționale trebuie făcute în formă scrisă și motivate. Aceeși soluție va fi urmată și în cazul în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile a legăturii cu textul criticat. O asemenea manieră de motivare este eliptică, iar instanța de control constituțional nu se poate substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate întrucât ar echivala cu un control efectuat din oficiu, ceea ce este inadmisibil (a se vedea, pe larg, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

16. În cauza de față, Curtea constată că, prin criticile formulate, autorul excepției nu relevă pretinsul raport de contrarietate dintre textele legale atacate și normele fundamentale invocate, ci prezintă argumente de fapt prin care contestă calitatea procesuală pasivă a părții adverse în litigiul în care a ridicat excepția, considerând că respectiva entitate este înființată în mod nelegal. Prin urmare, susținerile sale nu înfățișează veritabile critici de neconstituționalitate, iar Curtea Constituțională nu se poate substitui autorului excepției în formularea acestora, astfel că, în temeiul art. 29 alin. (1), coroborat cu art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 717 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 alin. (4) teza a doua și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, excepție ridicată de Firicel Alexandru în Dosarul nr. 26.896/301/2018 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 21 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 14 alin. (1) și (5), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul dispozițiilor art. 21 alin. (1) și a art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, a sintagmei „de până la” din cuprinsul dispozițiilor art. 14 alin. (1), a art. 14 alin. (5), precum și a sintagmei „structurile centrale ale instituțiilor din” din cuprinsul dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele și pentru membrii săi de sindicat Cristina Ana Maria Stuparu și alții în Dosarul nr. 5.022/62/2019 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.053D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 1.089D/2020, nr. 2.079D/2020, nr. 2.112D/2020, nr. 2.197D/2020 și nr. 2.474D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în ceea ce privește sintagma „de până la”, a dispozițiilor art. 14 alin. (1), în ceea ce privește sintagma „de până la”, ale art. 14 alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în ceea ce privește sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, ridicată de același autor în numele și pentru membrii săi Daniela Eva Tîrchineci și alții în Dosarul nr. 36.844/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 14 alin. (1), a dispozițiilor art. 14 alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv textul

„structurile centrale ale instituțiilor din”, ridicată de același autor în numele și pentru membrii săi Gheorghe Dediu și alții și Cătălin Dan și alții în dosarele nr. 1.954/63/2020 și nr. 2.486/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, ridicată de același autor în numele și pentru membrii săi Dana-Aurelia-Doina State și alții în Dosarul nr. 37.856/3/2019* al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, respectiv excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, ridicată de același autor în numele și pentru membrul său Ionuț Bălinișteanu în Dosarul nr. 14.682/3/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.089D/2020, nr. 2.079D/2020, nr. 2.112D/2020, nr. 2.197D/2020 și nr. 2.474D/2020 la Dosarul nr. 1.053D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 14 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.022/62/2019, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și**

a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 14 alin. (1), a dispozițiilor art. 14 alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, respectiv textul „structurile centrale ale instituțiilor din”.

8. Prin Sentința civilă nr. 1.850 din 10 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 36.844/3/2019, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în ceea ce privește sintagma „de până la”, a dispozițiilor art. 14 alin. (1), în ceea ce privește sintagma „de până la”, ale art. 14 alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în ceea ce privește sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”.**

9. Prin Încheierea din 27 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.954/63/2020, și prin Încheierea din 2 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.486/63/2020, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 14 alin. (1), a dispozițiilor art. 14 alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv textul „structurile centrale ale instituțiilor din”.**

10. Prin Încheierea din 3 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 37.856/3/2019*, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.**

11. Prin Sentința nr. 385 din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.682/3/2019*, **Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”.**

12. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor săi de sindicat Cristina Ana Maria Stuparu și alții, Daniela Eva Tîrchineci și alții, Gheorghe Dediu și alții, Dana-Aurelia-Doina State și alții, Cătălin Dan și alții și Ionuț Bălinișteanu în cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale.

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și obligativitatea respectării legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 31 privind dreptul la informare și ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la obligativitatea de a se reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici.

14. Astfel, se arată că sintagma „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu reglementează diferențiat categoria polițiștilor care îndeplinesc condițiile prevăzute în alin. (1) al art. 21. Din cauza acestei

omisiuni a legiuitorului, se creează premisele discriminării dintre funcționari publici aflați în situații identice pentru că ordonatorul principal de credite va putea stabili aceste diferențieri.

15. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 se arată că nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului țin de statutul acestei profesii, care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, trebuie să fie reglementat prin lege organică. De asemenea, art. 28 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, anterior modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, prevedea că drepturile salariale ale polițistului, inclusiv sporurile, se stabilesc prin lege. Prin ordinul ministrului de interne, act normativ cu putere inferioară legii organice, ordonatorul de credite nu se va rezuma la aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ci o va putea completa, prin stabilirea unor criterii suplimentare față de cele stabilite prin lege pentru acordarea compensației. Ordonatorul principal de credite a delegat această competență ordonatorilor secundari de credite, cuantumurile sporurilor, la nivelul structurilor Ministerului Afacerilor Interne, fiind aprobate prin note-raport clasificate ca secrete. Ca atare, beneficiarii acestora nu au posibilitatea să cunoască modalitatea de calcul al sporului pentru pericol deosebit, deși normele care reglementează această modalitate trebuie să fie caracterizate de stabilitate și previzibilitate. Prin urmare, dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu îi permit beneficiarului sporurilor să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să își reprezinte corect alcătuirea drepturilor sale salariale, încălcându-se astfel art. 1 alin. (4) și (5), art. 31 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Este invocată, în susținere, și jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost conturate trăsăturile de claritate a normelor legale.

16. Dispozițiile criticate, prin puterea acordată ministrului de interne de a stabili drepturile salariale ale polițiștilor, îi permit acestuia să adauge la Legea fundamentală, de vreme ce aceasta prevede că drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc numai prin lege.

17. Autorul mai susține că puterea acordată ministrului de interne de a stabili noi criterii nu poate fi justificată nici prin raportare la o eventuală diferențiere obiectivă între diversele niveluri de risc sau pericol pe care le implică munca desfășurată de beneficiarii sporurilor. Aceasta pentru că însuși art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 stabilește sfera personalului și a activităților care justifică acordarea compensației.

18. Prevederile art. 14 alin. (1), în ceea ce privește sintagma „de până la”, și cele ale art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale pentru aceleași motive pentru care sunt contrare Constituției și prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Autorul consideră că, începând cu Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, toate reglementările legale care au statuat cu privire la sporurile reglementate de textele normative criticate în prezenta cauză sunt neconstituționale. De altfel, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt neconstituționale. În final, autorul prezentei excepții solicită Curții Constituționale să înlăture „dispozițiile neconstituționale din întreaga reglementare succesivă a acestei componente salariale, cu influență asupra salarizării polițiștilor”.

19. Cu referire la art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, se arată, mai întâi, că sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din” introduce o limitare cu privire la destinatarii articolului, care este imprecisă. De pildă, printr-un ordin al ministrului clasificat s-a dispus ca aceste prevederi să fie aplicate doar angajaților din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne, modificându-se, astfel, textul legal. Totodată, angajații din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne sunt privilegiați față de angajații din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau al inspectoratelor de poliție județene care desfășoară aceeași activitate și care, astfel, sunt discriminați. Cu alte cuvinte, pentru aceleași condiții de muncă, se stabilesc salarii diferențiate.

20. Prevederile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare standardelor de calitate a legii, pentru următoarele motive: acest text legal stabilește o majorare salarială de 12,5% pentru o serie de instituții publice. Dar, potrivit art. 7 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră reprezintă instituții publice și, ca atare, angajații acestora ar fi trebuit să beneficieze de majorarea salarială prevăzută de art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. Din cauza neclarității acestui text, a fost posibilă excluderea din câmpul său de aplicare a angajaților celor două instituții publice anterior evocate. Cu toate acestea, apreciază autorii excepției, chiar și dacă ar fi beneficiat de majorarea salarială, tot ar fi existat o discriminare față de angajații din structurile din subordine/coordonare, din cauza lipsei unei criterii obiective al diferențierii. În structurile polițienești, funcțiile în care se încadrează polițiștii sunt diferențiate după eșalon, iar prin acest text se introduce o dublă diferențiere.

21. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

22. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

23. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile din Constituție, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actele de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „(1) *Polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigări, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază.*

(2) *Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.*”;

— Art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) *Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție, efectuarea actelor de cercetare penală specială, beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază. (...)*

(5) *Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.*”;

— Art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „*Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care sunt încadrați în structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională sau în structuri militare ale NATO sau UE dislocate pe teritoriul României, beneficiază de majorarea soldei de funcție/salariului de funcție/salariului de bază cu 12,5%.*”

27. Cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că majoritatea prevederilor din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 [printre care se află și dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2)] au fost abrogate la 1 ianuarie 2010 prin art. 48 alin. (1) pct. 9 din partea a III-a din capitolul VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. De asemenea, reține că, ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2022 a Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022 — prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 —, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1186 din 9 decembrie 2022, dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 au fost modificate, având în prezent următorul conținut: „*Unitățile, categoriile de personal și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.*”

28. Având însă în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională urmează să analizeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) și (5), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022, și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

29. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (1), (4) și (5) privind caracterul statului român, separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale și obligativitatea respectării legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 31 privind dreptul la informare și ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la obligativitatea de a se reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022, Curtea reține că, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2022, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, reținând, în esență, că, pentru intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, care, în esență, aveau același conținut cu cele cuprinse în art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

31. Față de datele sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, care sunt anterioare pronunțării Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022, și având în vedere soluția de admitere pronunțată prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face

obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

32. Chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire a hotărârii judecătorești conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, dacă litigiul a fost definitiv soluționat în timp ce excepția de neconstituționalitate se afla spre soluționare pe rolul Curții Constituționale, deoarece aceasta a fost ridicată anterior publicării Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022 în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, și Decizia nr. 481 din 21 septembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 16 ianuarie 2024).

33. Referitor la dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea reține că acțiunile judecătorești formulate de autorii prezentelor excepții de neconstituționalitate vizează acordarea sporului prevăzut de aceste dispoziții, dar începând cu momente ulterioare intervalului în care prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 erau aplicabile. Ca atare, așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022 sau prin Decizia nr. 429 din 29 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 28 februarie 2023, paragraful 52, aspectul că unele soluții legislative au fost preluate succesiv în legislația ulterioară nu determină aplicarea actului normativ primar și nici calificarea acestuia ca fiind în vigoare, fapt relevat prin prisma jurisprudenței Curții Constituționale. În aceste condiții, în mod similar cu soluția Curții Constituționale din deciziile nr. 294 din 17 mai 2022 și nr. 429 din 29 septembrie 2022, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 este inadmisibilă, întrucât aceste dispoziții nu au legătură cu cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești în care aceasta a fost ridicată.

34. În ceea ce privește dispozițiile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, paragraful 68, Curtea a reținut că susținerile autorilor excepției din acea cauză — în mod identic cu cele ale autorului excepției din prezenta cauză — aduc în discuție modalități de interpretare și aplicare a acestor dispoziții. Or, așa cum în mod repetat a subliniat Curtea Constituțională, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, interpretarea normelor supuse controlului de constituționalitate este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este inadmisibilă.

35. Referitor la dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, paragraful 69, Curtea a reiterat jurisprudența sa potrivit căreia sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile strict și limitativ prevăzute, care, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, constituie obiectul de reglementare al legii organice, și, în consecință, a constatat caracterul neîntemeiat al acestei critici.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele și pentru membrii săi de sindicat Cristina Ana Maria Stuparu și alții în Dosarul nr. 5.022/62/2019 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în numele și pentru membrii săi Daniela Eva Tirchineci și alții în Dosarul nr. 36.844/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în numele și pentru membrii săi Gheorghe Dediu și alții și Cătălin Dan și alții în dosarele nr. 1.954/63/2020 și nr. 2.486/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și în numele și pentru membrii săi Dana-Aurelia-Doina State și alții în Dosarul nr. 37.856/3/2019* al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de același autor în aceleași dosare ale acelorași instanțe, precum și de același autor în numele și pentru membrul său Ionuț Bălinișteanu în Dosarul nr. 14.682/3/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția ridicată de același autor în aceleași dosare ale acelorași instanțe și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

